

Némi pikantériával bir talán az a határozat, melyet az egyik Kúriai ítéletben szereplő mintára vonatkozólag az Iparügyi miniszter az oltalmat megtámadó perben megfelelő eljárás alapján hozott. Ez a határozat hatálytalannak mondja ugyan ki a mintaultalmat ujdonság hiánya okából, de az indokolásban kimondja, hogy mellőzi a P. IV. 3847/1937. sz. Kúriai ítéletnek a hatálytalánításra vonatkozó indokolását, mert a mintarendelet 39. §-a értelmében a mintaérvénytelenítési perek az Iparügyi Miniszter egyedüli, kizárólagos hatáskörébe tartoznak. (Ezt a határozatot közlöm a Magy. Jogi Szemlében a Hitelj. T.-nak márciusi számában).

Arra, hogy mily jogi és közgazdasági állapot állott volna elő akkor, ha a Miniszter eltérőleg dönt, még gondolni sem merek.

Ezzel be is fejezem előadásomat azzal, hogy a Kuria tekintélye és annak általánosan elismert magas színvonalu ítélkezése-iránti tiszteletnél fogva haboztam egy ideig, vajjon az ítéleteket bírálat tárgyává tegyem-e? Ha ezt a bírálatot ez alkalommal mégis — és talán szigoruan — gyakoroltam, tettem azt abban a reményben, hogy talán sikerült elérni azt, hogy a mindkét kérdésben elfoglalt aggályos jogi álláspont ne váljék állandó gyakorlattá, továbbá, hogy az eddig elfoglalt jogi álláspontot revízió alá veszik és hogy jövőben a revideált álláspont fog kifejezésre jutni. Dixi et salvavi animam meam.

JOGALKOTÁS.

Uj jogszabályok.

A Magyar Általános Hitelbank és a Magyar Általános Takarékpénztár r.-t. egyesülése tárgyában hozott 1938. március 31. napján hatályba lépett 1950/1938. M. E. számú rendelet (B. K. 72. szám).

Ha a pénzügyminiszter a közgazdasági miniszterrel egyetértve megállapítja, hogy a Magyar Általános Hitelbanknak a Magyar Általános Takarékpénztár r. t.-gal egyesülését az egyesülés módozatait és az alapszabályoknak ezzel kapcsolatos módosításait megállapító közgyűlési határozatok a törvény és alapszabályok által megszabott alakszerűségeknek megfelelnek és megállapítja azt is, hogy az egyesülés közérdekből szükséges, a cégbíróság az egyesülés folytán szükséges bejegyzéseket, úgyszintén az alapszabályok módosítását is, a határozatok alakszerűségeinek és érdemi tartalmának vizsgálata nélkül rendeli el. A bejegyzést elrendelő határozat ellen sem előterjesztésnek, sem felfolyamodásnak, vagy más *jogorvoslatnak nincs helye*. A fenti értelemben megfelelőnek nyilvánított *közgyűlési határozato-*

kat az 1875. évi XXXVII. t.-c. 174. §-a alapján keresettel megtámadni nem lehet.

A külfölddel való fizetési forgalom ellenőrzéséről és szabályozásáról szóló 4500/1931. M. E. számú rendelet újabb módosítása tárgyában kiadott 1938. április hó 10. napján hatályba lépett 520/1938. M. E. számú rendelet. (B. K. 81. szám).

A 4500/1931. M. E. számú rendeletnek az 1720/1932. M. E. számú rendelettel és a 4490/1935. M. E. számú rendelet 1. §-ával módosított 2. §-ának 2. bekezdése az új rendelettel akként módosul, hogy az utazási és kisebb határszéli forgalomban behozott belföldi vagy külföldi pénzt, valamint akár pengőértékre, akár külföldi értékre szóló csek-két, váltót, utalványt, takarékbetéti könyvet, pénztárjegyet és általában bármely más pénzhelyettesítő eszközt a 4490/1935. M. E. számú rendelet 1. §-ában megállapított értékhatárokon és feltételeken felül az utas (határt átlépő személy) a MNB külön engedélye nélkül az alábbi korlátozásokkal akkor viheti külföldre, ha külföldi lakos (akár külföldi, akár belföldi honos) és ha a behozatalt az ellenőrzést végző közeg által a beutazás alkalmával kiállított *értékbehozatali tanusítvány*val igazolja. A tanusítványt csak az azon feltüntetett utas használhatja fel a beutazást követő legközelebbi kiutazása alkalmával, de legfeljebb 3 hónapon belül. A tanusítvány alapján csak az abban megjelölt belföldi vagy külföldi pénz vagy abban megjelölt belföldi vagy külföldi pénznemre szóló pénzhelyettesítő eszközt szabad kivinni, mégpedig tételenként és pénznemenként legfeljebb a tanusítványban feltüntetett összegig. Pengő bankjegyeket azonban a tanusítvány alapján sem szabad 2000 P-t meghaladó összegben kivinni.

Ezt a rendelkezést kiegészíti a 35.100/1938. P. M. számú rendelet, mely szerint az értékbehozatali tanusítványt az utazási forgalomban rendszerint a m. kir. vámhivatalok, kivételesen az útlelvizsgálatot teljesítő rendőrközegek, a határszéli forgalomban pedig általában a határőrségi közegek állítják ki, mégpedig a fél által tett bejelentés valóságának a bejelentett fizetési eszközök megszámlálása útján történt ellenőrzés után.

Magyar állampolgár a beutazása alkalmával magával hozott pénzre vagy pénzhelyettesítő eszközre vonatkozólag az értékbehozatali tanusítvány kiállítását csak abban az esetben igényelheti, ha lakása külföldön van, útlevelét tehát eredetileg is az illetékes külföldi magyar külképviseleti hatóság állította ki, vagy pedig belföldi hatóság által kiállított útlevelének érvényességét állandó külföldi tartózkodása alatt a külföldi magyar külképviseleti hatóság hosszabbította meg. Magyarországon lakó *külföldi állampolgár* a tanusítvány kiállítását ugyancsak nem igényelheti, illetve az ilyen külföldi állampolgár részére netalán kiállított értékbehozatali tanusítvány a 4490/1935. M. E. számú rendelet 1. §-ában megállapított értékhatárokon felüli pénz vagy pénzhelyettesítő eszköz kivételére engedélyt nem jelent s a 30